



Първото новобългарско училище въ Габрово

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТЪ БЪЛГАРИНЪ

Южната цариградска пролѣтъ рано изчисти небето, разпрѣсна цвѣтя и зеленина. Съ топлина и свежестъ бѣха изпълнени мартенскитѣ дни. Лястовичкитѣ вече започнаха да се завръщатъ отъ топлия и далеченъ югъ. Поспираха се за нѣколко дни на Босфора и отлитаха на весели ята презъ Черно-море къмъ северъ, кжде-то бързаха да занесатъ пролѣтна радостъ.

Василь Априловъ, който бѣше дошелъ въ Цариградъ да се лѣкува отъ грѣдна болестъ, се почувствува вече здравъ, възроденъ. Заедно съ лястовичкитѣ той реши да се върне въ Одеса. И въ края на мартъ 1831 год. нашиятъ „нѣжински грѣкъ“, както се подписваше

често, слѣзе отъ парахода на Одеското пристанище.

Наскоро следъ завръщането си, една сутринъ неговата слугиня му съобщи, че го търси единъ човѣкъ. Априловъ покани непознатия въ работната си стая. Влѣзе единъ мжжъ, скромно облѣченъ.

— Вие ли сте, господинъ Василь Априловъ? — запита съ стѣснение на хубавъ български езикъ гостѣтъ.

— Да, азъ съмъ.

— При васъ ме изпрати г-нъ Никола Палаузовъ.

— Че за какво те изпрати при мене?

— А че... да ви питамъ за нѣщо...

Априловъ за мигъ помисли, че този простъ и скромненъ